

[בס"ד. יו"ד שבט, ה'תשי"ג*]

למע' (קדושה) או למטה (לעו"ז) נק' שטות¹ וכשי"ת².

איך אפשר³, וכמאמר הזהר עה"פ ונפש כי תחטא, דהקב"ה ואורייתא תוהן איך אפשר כי תחטא, אף שקאי בנפש, שהיא המדר' היותר תחתונה דה' שמות דנשמה, וכמו שמדייק שם בזהר דנפש דוקא ובכ"ז תוהא. וכידוע פתגם אדה"ז אז א' איד ניט ער וויל ניט ער קאן זיין א' נפרד מאלקות, ורק מפני שאינו מרגיש שבדבר העברה נעשה נפרד, ונדמה שעודנו ביהדות, כי באמת, הרי שס"ה מל"ת וכל איסורי דרבנן, מאחר⁴ (תניא פכ"ד כה) שאין מורדין, אלקא דאלקייא, שיש עוד מציאות⁵.

והנה לכאורה יש להקשות⁶, דסו"ס מאי נפ"מ, דהרי ג"ז⁷ היפך הרצון. ויל"פ ע"ד החילוק דשיתוף רק בני" נצטוו, דשרשם מסוכ"ע, ושם אין מציאות, משא"כ ממכ"ע, יש מציאות שבטלה, ובמילא נותן מקום לאלקא דאלקייא, משא"כ בבני" ה"ז היפך טבעם גם ענין זה, כיון שהם מסוכ"ע, ולכן גם קשב"ק⁸, וכמש"כ בארוכה בד"ח פ"ח — כיון שבזה א"א לטעות⁹.

ע"י¹⁰ תוקף החמדה כו', כי תוקפא דגופא¹¹, שפי' נפה"ב, כי הגוף, אדרבא, צ"ל בריא, וכמש"כ הרמב"ם דהיות הגוף בריא מדרכי השם הוא, וידוע פי' הבעש"ט עה"פ כי תראה חמור גו', עמו¹² דוקא, אלא הכוונה לנפה"ט המלובשת בגוף (ויאמר משה תש"ט) ומכסה על הנפה"א¹³.

ואף שהניצוץ¹⁴ הוא מכלים דע"ס, אבל הוא מפני' הכלים, שבהם דוקא¹⁵ מעצם

דהרי מה דקרו לי' אלקא דאלקייא הוא עבודה זרה .. והרי בזה הם עוברים על רצון העליון ב"ה, וא"כ למה האדם העובר עבירה גרוע מהם" (ריש פרק ג).

(7) = גם זה (שקרו לי' אלקא דאלקייא).

(8) = קל שבקלים (מוסר נפשו בפועל על קידוש השם).

(9) תוכן פרקים ג-ד.

(10) ראה ריש פרק ה': "אמנם מצד הרוח שטות שנכנס בו אפשר שיעבור עבירה, דענין רוח שטות הוא תוקף החמדה בתענוגים גשמיים וכו'".

(11) חולשא דנשמתא.

(12) "עזוב תעזוב עמו".

(13) תוכן חציו הראשון של פרק ו.

(14) ראה ריש פרק ה': "וביאור הענין מה שבטבע כל איש ישראל שאינו רוצה ואינו יכול להיות נפרד מאלקות, הנה איתא בע"ח דיש ניצוץ קטן א' בורא שמתלבש בניצוץ א' נברא הנק' יחידה .. והנה אף שהניצוץ נברא שרשו מהכלים וכו'".

(15) נמשך; מתגלה ("פנימיות הכלי היא מיוחדת .. גם עם עצם האור .. שבדרך השתלשלות אינו בא לדבר שחין ממנו" — פרק ה).

(* הרשימה שלפנינו — נעתקה מגוכתי"ק אדמו"ר — ראשי פרקים למאמר ד"ה באתי לגני, דיו"ד שבט ה'תשי"ג.

המאמר בשלימות הוגה בשעתו, ונדפס לקמן ע' רפה ואילך.

(1) "ההטי' לאיזה צד, למעלה או למטה, נק' שטה, דההטי' למעלה הוא שטות דקדושה וההטי' למטה הוא שטות דלעומת זה" (פרק א).

(2) = וכפי שיתבאר.

(3) שיהי' ענין השטות דלעו"ז — עבירה מצד רוח שטות.

(4) ראה תניא שם: "שס"ה מצות לא תעשה דאורייתא וכל איסורי דרבנן, מאחר שהן נגד רצונו וחכמתו ית' והפכם ממש, הם נפרדים כו' כמו הס"א והקליפה כו' וגורעים ופחותים ממנה מאד, כי היא .. אינה מורדת .. קרו לי' אלקא דאלקייא", אלא שאומרים שיש עוד מציאות.

(5) ע"כ תוכן פרק ב דהמאמר.

(6) "לכאורה אינו מובן מ"ש שהאדם העובר עבירה הוא נפרד יותר מהקלי' וט"א, משום שהם אינם עוברים על רצון המלך וקרו לי' אלקא דאלקייא,

האור, שאינו מתגלה כלל בחיצו' הכלי, ומזה דוקא יכול להיות בדומה לו¹⁶ (כי אראה תר"ס¹⁷). וזהו מתאים ג"כ להמבואר במ"א דיחידה מחיצו' א"ק, אבל הוא לבוש לפני' א"ק. ומזה ישנו בכאו"א מישראל, כמבואר בלקו"ת שמביא הצ"צ (למנצח על השמינית פ"ב¹⁸. ד"ה ועתה אם נא תרע"ח¹⁹. לעיין במצות מילה בסהמ"צ²⁰). ובמילא מובן שהוא בטבע אינו משתנה²¹.

נפה"ב²² בהמה²³, (וככה פנ"א) כי זהו שטות להפך ולהחליף על עונג גשמי, כיון שנמשך רק מפסולת דלמע', שזהו ענין המלאכים שנק' קרבים, ובפרט כאשר זה מאבד העונג הרוחני מקורם²⁴.

(הוספה ס' התולדות²⁵) שאין להם דעת²⁶, אף שמבינים, אבל אין זה בהכרח והרגשה (בקצור בקונ' התפלה, ובארוכה בהמשך עת"ר²⁷), היפך הכוונה. אבל ע"י שטות דקדושה, משכן מעצי שטים, ואז ושכנתי בתוכם²⁸.

כמו שבמשכן השראת השכינה בפועל ע"י משה ואהרן, שוד"מ ושודמ"ט²⁹, ע"י אהב"י³⁰, כמו"כ אתפש' דמשה ואהרן ע"י אהב"י³¹.

נפש הבהמית היא "בהמה".

(23) ראה ריש פרק ז: "הסיבה לרוח שטות .. היא לפי שהוא בהמה, שחסר הדעת דקדושה וכו'".

(24) תוכן חציו השני של פרק ו.

(25) אולי הכוונה לסיום המשך יונתי תר"ם שדפס

בהוספה לספר התולדות אדמו"ר מהר"ש (קה"ת

תשי"ז. תשנ"ז) ע' 59 ואילך, ושם: "יש בנש"י ב'

בחי' נשמות .. נשמות הגדולות הנק' בשם זרע אדם

.. ורוב הנשמות ובפרט בדורותינו אלה .. הם נשמות

הנק' זרע בהמה" (ראה גם פרק ז), וממשיך לבאר,

"שבכדי לבוא לבחי' ראי' (לאסתכלא ביקרא דמלאכא)

צ"ל תחילה ע"י התבוננות דוקא וכו'", "ואמנם לא

די בבחי' התבוננות הנ"ל לבר.. כ"א צריך לבוא

ולהגיע לבחי' ראי'", כי, "האהבה הבאה מצד בחי'

ההשגה, הנה לאחר שחולף ועובר ההתבוננות חולף

ועובר האהבה ג"כ, כאשר יסיר מחשבתו כרגע, יכול

לפנות לדרכי תאוותי' כו'". — ולהעיר, שציון

(וענין) זה לא נזכר במאמר הנדפס.

(26) "דאף שרובם ככולם שייכים להשיג ולהשכיל

.. השגה והבנה גדולה, מ"מ נקראים בשם זרע בהמה

לפי שחסר בהם בחינת הדעת וההרגשה בנפשם"

(פרק ז).

(27) ע' קטו. — ציון זה לא נזכר במאמר הנדפס.

(28) תוכן פרק ז.

(29) = שושבינא דמלאכא ושושבינא דמטרוניתא.

(30) = אהבת ישראל.

(31) תוכן פרק ח.

(16) "מה שהוא מוליד בדומה לו .. שמשפיע לו העצם, ובא בעצם האור שמייוחד בפנימיות הכלי" (פרק ה).

(17) סה"מ תר"ס ע' קכו. — ושם: "כשם שיש

הפרש בין פנימיות הכלי .. שענינה לקבל את עצם

האור ובין חיצוניות הכלי שענינה הוא להשפיע חוץ

לעצם, כמו"כ יש הפרש בההשפעה הנמשכת מזה ..

השפעה חיצונית והשפעה פנימיות .. השפעה פנימיות

היא ההשפעה להוליד בדומה לו .. ומזה ראי'

דבפנימיות הכלי מתאחד בחי' פנימיות ועצמיות

הכחות, ולכן בהשפעת הטפה נמשך בזה מעצמיות

הכחות שלו שיהי' מהות הכחות האלו אצל הבן

ובדומה ממש אל האב" (ולהעיר, שציון זה לא מופיע

במאמר הנדפס).

(18) ושם (תוריע כא, א): "מל מלשון גילוי,

דהיינו שיהא גילוי בחינת א"ק, שאע"פ שלא שייך

בו התלבשות, מ"מ, הארת גילוי זה מוכרח להיות

בישראל דוקא".

(19) סה"מ תרע"ח ע' ריד. — ושם: "ועמ"ש

בר"ה למנצח על השמינית פ"ב, דבכל נשמה יש

גילוי הארה מבחי' .. פנימיות א"ק כו' יעו"ש. ומזה

יש בנש"י הכח למס"נ על קידוש השם כו'" (ציון זה

לא מופיע במאמר הנדפס).

(20) ראה דרמ"צ יא, ב: "עי"ז מאיר בכל נפש

מישראל מבחי' פנימית אלקותו ית' ממש".

(21) תוכן פרק ה.

(22) אמנם, כל זה הוא מצד נפש האלקית, אבל